

Arrest

nr. 186 476 van 5 mei 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 oktober 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 november 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 juni 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. De aanvraag wordt onontvankelijk bevonden op 17 oktober 2016. Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.06.2016 werd ingediend door:

*K., J. S. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Afghanistan
geboren te Helmand op 01.03.1992
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het feit dat betrokkene op het moment van indiening van de aanvraag 9bis een hangende asielpprocedure had, die werd afgesloten op datum van 23.06.2016 met een beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doet niets af aan het feit dat er uit het administratieve dossier ernstige onduidelijkheid blijkt over de identiteit van betrokkene. De RVV stelt in haar arrest van 10.12.2007, nr. 4623 dat een aanvraag om machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk kan worden verklaard wanneer iemands identiteit onzeker is.

Betrokkene verklaarde bij aankomst in België geboren te zijn op 01.03.1996. Echter, dit werd ongeloofwaardig geacht door de bevoegde diensten. Na een botscan werd vastgesteld dat betrokkene zeker ouder dan 18 jaar was en werd zijn geboortedatum door onze diensten vastgelegd op 01.03.1992. Het CGVS oordeelde bovendien in zijn beslissing d.d. 15.01.2016 (bevestigd door de RVV op 23.06.2016) dat "Hoewel u mogelijks van Afghanistan afkomstig bent, dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht" En u Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u uw voorgestelde identiteit en levensomstandigheden voor uw komst naar België niet aannemelijk maakt. Zo legt u geen enkel document voor dat uw identiteit kan aantonen. Niet alleen verzaakt u aan uw plicht als asielzoeker om uw identiteit te bewijzen, ook blijken de door u opgegeven identiteitsgegevens foutief. Hieruit blijkt dus dat er gegronde twijfel bestaat over de identiteit en afkomst van betrokkene.

Betrokkene legt verder de huwelijksakte van zijn ouders voor evenals hun identiteitskaarten. Zijn ouders werden erkend als vluchteling op 30.05.2011. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat zijn ouders reeds in België aankwamen op 06.12.2010. Zijn ouders leggen evenmin enig identiteitsbewijs voor met betrekking tot betrokkene. In hun asielaanvraag verwijzen ze naar hun zoon Jagmit Singh die op het moment van hun asielaanvraag 15 jaar zou zijn. Deze identiteitsgegevens stemmen niet overeen met de identiteitsgegevens die betrokkene verschaft en evenmin met de veronderstelde leeftijd van betrokkene zoals bleek uit het botonderzoek. De verwantschap tussen betrokkene en zijn ouders wordt op geen enkele wijze aangetoond. In tegendeel, uit het administratief dossier komen verschillende discrepanties naar voren die ernstige twijfel doen rijzen over de vermeende familiebanden. Allereerst werden zijn ouders wel erkend door het CGVS maar bleek uit zijn asielaanvraag dat er geen geloof gehecht kan worden aan het verblijf van betrokkene in Afghanistan. We stellen dus vast dat zijn ouders wel in Afghanistan verbleven maar betrokkene niet. Bovendien kwam betrokkene pas bijna twee jaar later dan zijn ouders naar in België. Verder is het opvallend dat zijn ouders hun asielinterview aflegden in het Dari, maar dat betrokkene deze taai niét machtig is. Het GGVS stelt: "Zo spreekt u geen van de talen die in Afghanistan gebezigd worden. Noch Dari, noch Pashtou kan u ook maar enigszins, (...) Nochtans zijn zowel u moeder als uw vader het Pashtou en het Dan machtig. Waarom uw ouders u geen Afghaanse talen leerden, kan u niet verklaren". Tenslotte is het erg vreemd dat betrokkene werd

ingeschreven in het huwelijksboekje van zijn ouders met de door onze diensten gehanteerde geboortedatum, namelijk 0103.1992, terwijl zijn ouders als geboortedatum 1995 hanteerden evenals een andere voornaam, namelijk Jagmit Singh, en betrokkene zelf 1996. Deze geboortedatum werd enkel als ijkpunt vastgesteld door onze diensten omdat de botscan duidelijk uitwees dat dé geboortedatum die hij zelf hanteerde foutief was. Het is erg vreemd dat zijn ouders gebruik maken van de door onze diensten vastgelegde geboortedatum op basis van de uitgevoerde botscan en dat zij hun zoon niet lieten inschrijven onder de naam van Jagmit Singh, de naam waarmee zij hun zoon aangaven tijdens de asielprocedure maar dat zij integendeel gebruik maken van de door betrokkene opgegeven naam namelijk Jaggi Singh. We stellen dus vast dat de inschrijving van betrokkene in het huwelijksboekje van zijn ouders enkel gebeurde op basis van loutere verklaringen en niet op basis van enig officieel identiteitsdocument. Zijn vermelding in het huwelijksboekje van zijn ouders kan dan ook niet aanvaard worden als identiteitsdocument.

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name zijn bijlage 35 kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument, aangezien deze bijlage 35 afgeleverd werd door de gemeenten, op basis van de door hem verstrekte identiteitsgegevens. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een Identiteitskaart.

We kunnen dus niet anders dan vaststellen dat de identiteit van betrokkene uitermate onzeker is. Een aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is (RVV d.d 10.12.2007, nr, 4623), zelfs indien betrokkene op het moment van indiening een hangende asielprocedure had.

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangsbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijke bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekers die ze ingediend hebben op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is. Verweerder meent dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel. Verzoeker heeft de hieronder staande documenten voorgelegd:

1. Een kopie van de bijlage 35
2. Een kopie van de verblijfsvergunningen van zijn ouder
3. Een kopie van de huwelijksakte van verzoekers ouder

Uit bijlage 35 blijkt dat verzoeker een lopende asielprocedure heeft. Asielzoekers zijn vrijgesteld van het voorleggen van een internationaal paspoort.

De bijlage 26 of 35 kunnen als een identiteitsbewijs gezien worden. Verzoeker heeft de identiteitskaarten van zijn ouders voorgelegd. De ouders van verzoeker zijn erkende vluchtelingen in België. Verweerder verwijst naar het arrest van uw Raad in de asielprocedure en concludeert dat verzoekers identiteitsgegevens foutief zijn. Het dat het leeftijdsonderzoek verzoeker meerderjarig verklaard heeft mag geen argument zijn om de verwantschapsband in twijfel te trekken.

Verzoeker heeft tijdens zijn asielaanvraag op een zeer aannemelijke wijze uitleg gegeven over zijn verwantschapsband. Uw Raad en het CGVS twijfelde over het recent verblijf van verzoeker en niet over vader – zoon relatie.

De ouders van verzoeker gebruikte de vastgestelde geboortedatum omdat ze zelf niet weten hoe oud hun zoon is. Leeftijd is een relatief begrip in Afghanistan en de meesten Afghanen hechten er geen belang aan. Het is zeer vreemd dat verweerder het huwelijksboekje van verzoekers vader niet aanvaard als een begin van bewijs. Verzoeker wonen sinds zijn komst naar België samen met zijn ouders onder een dak. Dit is een bewijs dat hij een kind van dit gezin is.

Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden omdat er het verwantschapsband wel bewezen heeft. Verzoeker zal een DNA test ondergaan ten einde deze verwantschapsband te bewijzen. Verweerder dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren. Verweerder heeft nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet geregulariseerd mag worden omwille van zijn langverblijf en integratie in België.

Van verweerder mag in redelijkheid verwacht worden dat hij minstens motiveert waarom de integratie en langdurig verblijf van verzoeker geen reden kan zijn om zijn toestand te regulariseren.

Hieruit blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

Verzoeker heeft er steeds alles aan gedaan om legaal verblijf te bemachtigen. Verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst. Een eventuele terugkeer naar het land van herkomst zal neerkomen op een schending van artikel 3 EVRM;

De stelling van verweerder getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoeker. Verweerder schendt eveneens de motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht stelt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. Dit wil zeggen dat de beslissing rehtens kunnen dragen en verantwoorden (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijke bestuur en behoorlijke burgerschap, Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer 19). Indien verweerder van mening is dat de familieband niet bewezen is, dient ze uitgebreid motiveren waarom de integratie en lang verblijf van verzoeker niet een reden kan zijn tot regularisatie.

Een dergelijke handelingswijze is niets anders dan een bewijs van de onzorgvuldigheid waarmee verweerder het dossier van verzoeker heeft onderzocht.

Bijgevolg:

Verzoeker is van mening dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden. Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: (...). Verzoeker is van mening dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet.

Als verweerder aan de lokale verankering van verzoeker twijfelde dan diende hij te verschijnen voor de commissie voor advies. In individuele gevallen waarin verweerder niet meteen kan beslissen, kan de bevoegde minister (staatssecretaris) eerst een advies vragen aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen (artikel 32 Verblijfswet en KB van 28 juli 1981). Er zijn nieuwe leden van deze Commissie (CAV) benoemd door het K.B. van 4/2/2010. De CAV bestaat uit een magistraat, een advocaat en een vertegenwoordiger van een organisatie. De Dienst Vreemdelingenzaken verzorgt het secretariaat van de CAV maar neemt niet deel aan haar beraadslagingen. De vreemdeling (regularisatie - aanvrager) kan uit de lijst van benoemde organisatie kiezen welke organisatie in zijn dossier moet zetelen in de CAV; hij kan ook kiezen of hoorzitting in het Nederlands of in het Frans gebeurt; en hij kan zijn eigen advocaat (en tolk) meenemen naar de zitting. De aanvrager wordt dan persoonlijk opgeroepen voor een hoorzitting waarbij de CAV bestaat drie leden: een benoemde magistraat, een benoemde advocaat, en de gekozen benoemde organisatie. De CAV geeft een gemotiveerd advies over de regularisatie - aanvraag maar uiteindelijk beslist de bevoegde minister (staatssecretaris). Verzoeker meent dat in dit dossier de staatssecretaris of zijn gemachtigde enkel rekening heeft gehouden met één factor, nl. het feit dat verzoeker de familieband niet bewezen heeft. De staatssecretaris of zijn gemachtigde heeft geen rekening gehouden met het geheel van feitelijke elementen. Uit wat voorafging blijkt dus dat dit dossier zou moeten voorgelegd zijn aan de Commissie van advies voor Vreemdelingen.

Verzoeker meent dat indien hij gehoord zou geweest zijn men duidelijk had kunnen vaststellen dat hij zeer goed Nederlands spreekt, zeer goed onze gewoontes kent en zich heeft volledig aangepast in onze samenleving. Verzoeker is terecht van oordeel dat hij aan de voorwaarden voldoen om geregulariseerd te worden op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel. Verweerder dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoeker, waaronder hun langdurig verblijf en het feit dat verzoeker geen strafbare feiten hebben gepleegd. Dat dit middel gegrond is.

DE MIDDELEN TEGEN HET BEVEL

In het bestreden beslissing verwijst verweerder naar de betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker beschikt niet over een kopie van dit bevel. Het bevel om het grondgebied te

verlaten, is een gevolg van de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie. Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruit volgende bevel dient vernietigd te worden. Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van verweerder. Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven. In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten - enerzijds "een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht" en anderzijds een "bevel om het grondgebied te verlaten" een beslissing is die één en ondeelbaar is. Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden. Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:
- *de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- *de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont. (...)"*

De voorwaarden dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en betreffen derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256).

De vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis moet beschikken over identiteitsdocument, dient dus, net als bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, te worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256).

Het betoog van verwerende partij dat er op neerkomt dat rekening dient gehouden te worden met alle gegevens zoals ze zich voordoen op het ogenblik dat de beslissing wordt getroffen, kan niet gevolgd worden aangezien het ingaat tegen het gegeven dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde of de eventuele vrijstelling ervan moet worden beoordeeld op het moment van de aanvraag.

Het is niet betwist dat de verzoekende partij de aanvraag deed op het moment dat zij zich in de asielprocedure bevond. Dit gegeven wordt trouwens bevestigd door de bestreden beslissing: *“Het feit dat betrokkene op het moment van indiening van de aanvraag 9bis een hangende asielprocedure had.”*

Door vervolgens te oordelen dat de aanvraag niet ontvankelijk is omdat de aanvraag niet vergezeld was van een kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat de betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, schendt de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij volhardt in de nota met opmerkingen in haar argumentatie dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde moet beoordeeld worden op het moment van de bestreden beslissing, en niet op het moment van de aanvraag. Dit klopt zoals gezegd niet. Waar verwezen wordt naar arresten van de Raad volstaat de vaststelling dat arresten van de Raad in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben.

De verzoekende partij argumenteert dus correct waar zij als volgt stelt: *“Uit bijlage 35 blijkt dat verzoeker een lopende asielprocedure heeft. Asielzoekers zijn vrijgesteld van het voorleggen van een internationaal paspoort.”*

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

Het tweede onderdeel van het enig middel richt de verzoekende partij tegen een zogenaamd bevel om het grondgebied te verlaten. Uit het administratief dossier kan evenwel niet worden afgeleid dat er ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, verwijst de bestreden beslissing niet naar de betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 oktober 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf mei tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC